

Rozjímanie na nedeľu 14. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 14.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: nadšenie a sklamanie v
apoštolskej misii; útecha
spomienok; pohľad večnosti.

PRI JEDNEJ príležitosti, Pán
vymenoval sedemdesiatich dvoch
učeníkov, aby po dvoch išli pred ním
do všetkých miest a pripravili jeho
príchod (porov. Lk 10, 1-2). Aj dnes
Kristus počíta s každým z nás, aby
mnohí ľudia prijali posolstvo

evanjelia. Na túto úlohu môžeme reagovať dvoma spôsobmi. Na jednej strane je logické, že nás nadchne možnosť zdieľať s ľuďmi okolo nás kľúč k nášmu šťastiu. Lebo nejde len o to, aby sme odovzdali súbor vedomostí alebo praktík, ktoré je potrebné vykonávať, ale predovšetkým o to, aby sme oznámili radosť, ktorá „naplňa srdce a celý život“[1]. A to je radosť, ktorú prináša stretnutie s Kristom. Iba tak „oslobodzujeme sa od izolovaného svedomia a od zameranosti na seba samých. K tomu, aby sme boli naplno ľuďmi, dospievame vtedy, keď sme viac než len ľuďmi – keď Bohu dovolíme, aby nás vyviedol za hranice nás samých, aby sme obsiahli plnosť pravdy o našom bytí. Z toho potom pramení evanjelizačné úsilie. Totiž ak niekto prijal túto lásku, ktorá životu dáva nový zmysel, ako sa o ňu môže nepodeliť s ostatnými?“[2].

Na druhej strane, perspektíva niešť evanjelium do celého sveta môže vyvolať určitú sklúčenosť, lebo nie je málo ťažkostí, s ktorými sa učeníci musia vyrovnávať: nepochopenie, veľké úsilie, ktoré sa zdá byť neplodné, nedostatok prostriedkov... V takýchto momentoch môžeme považovať seba za nástroje: najdôležitejšie nie je to, čo môžeme urobiť my, ale to, že Ježiš pôsobí skrze každého z nás. Nakoniec, nekonáme vo vlastnom mene, ale v mene Ježiša Krista. Ako napísal svätý Josemaría: „Ťažkosti tvojho apoštolátu ťa posúvali dopredu a ty si sa takto modlil: *Pane, ty sa nemeníš. Daj mi vieru tých, ktorí vedeli odpovedať na tvoju milosť a vykonali — v tvojom mene — veľké zázraky, skutočné divy...* A dodal si: *Viem, že to urobíš, ale viem aj to, že chceš, aby sme ťa prosili, aby sme ťa hľadali a vytrvalo kloпали na dvere tvojho srdca.* — Nakoniec si obnovil svoje

rozhodnutie vytrvať v pokornej a dôverujúcej modlitbe“[3].

APOŠTOLSKÉ DOBRODRUŽSTVO so sebou prináša riziká. Niekedy sú to zranenia. Nemalo by nás to však prekvapiť, lebo ako píše svätý Pavol v druhom čítaní: „Nosím na svojom tele Ježišove znaky“ (Gal 6, 17). Tak ako otroci v staroveku boli označení svojím majiteľom, aby bolo jasné, komu patria, svätý Pavol sa vyhlasuje za Boží majetok a označený krížom. Prekážky sú súčasťou programu každého apoštola. V každom prípade, bez ohľadu na to, aké ťažkosti musíme prekonať, robíme to s dôverou, že sme Božie deti. V tomto zmysle môžeme povedať, že máme chrbát dobre krytý: dobro, ktoré nám prospieva, a zlo, ktoré trpíme, sú súčasťou Božieho plánu pre náš rast. Preto Izaiáš v prvom čítaní hovorí:

„Ako matka utešuje svoje dieťa, tak ja vás uteším“ (Iz 66, 13). Deti to dobre chápu: stojí za to spadnúť z bicykla, aby zažili láskyplnú útechu matky.

Učeníci zažili túto ochranu počas svojich prvých dobrodružstiev.

„Sedemdesiati dvaja sa vrátili plní radosti a hovorili: Pane, aj zlí duchovia sa nám poddávajú v tvojom mene“ (Lk 10, 17). Sú šťastní, zabudli na všetky ťažkosti, lebo ich srdcia naplnili úžasné spomienky. Aj my, keď zažívame radosť z evanjelizácie, si môžeme uchovať v pamäti tieto udalosti: objavovanie nášho povolania, pomoc, ktorú sme poskytli človeku, aby stretol Ježiša, chuť kresťanského bratstva, blízkosť Boha v zložitej situácii... „Nezabúdajme na tieto okamihy: musíme sa vrátiť späť a vziať si ich k srdcu, lebo sú zdrojom inšpirácie. (...) Pamäť nie je len návratom do minulosti. Je to návrat späť, aby sme mohli ísť ďalej. Pamäť a nádej idú ruka v ruke. Vzájomne sa

doplňajú. Spomeňte si na Ježiša Krista, Pána, ktorý prišiel, zaplatil za mňa a ktorý príde. Pán pamäti, Pán nádeje. Každý si dnes môže venovať pár minút na to, aby sa spýtal sám seba, ako si pamätá okamihy, keď stretol Pána“[4].

PO NÁVRATE z misie učeníci zistili, že oni sami môžu byť pokračovateľmi Ježiša na svete. Tak si nielen zabezpečili čo najšťastnejší život na zemi, ale cítili aj hrdosť, že sa pripravujú na dosiahnutie večného šťastia. „No neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia,“ hovorí im Pán, „ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi“ (Lk 10, 20). Mať vysoké ciele a uvedomovať si, že naše poslanie smeruje k večnosti, nám pomáha relativizovať úspechy alebo neúspechy, ktoré sa môžu vyskytnúť na našej ceste. „Nadprirodzený

pohľad! Pokoj! Mier!," hovoril svätý Josemaría. „Takto posudzuj veci, ľudí, udalosti... očami večnosti. — A potom každý múr, ktorý ti zahradí cestu — hoci z ľudského pohľadu sa zdá byť neprekonateľný — nič neznamená, ak naozaj obrátiš oči k nebu!“[5].

Túto skutočnosť môžeme vidieť v životopisoch svätých. Mnohí zažili počas svojho života zložité situácie, ale vedeli ich prijať s radosťou, pokojom a dokonca aj s humorom. A teraz, keď sú v nebi, môžeme predpokladať, že tieto okamihy relativizovali: všetky ťažkosti, ktorými prešli, sú maličkosťou v porovnaní s radosťou z toho, že môžu kontemplovať Boha tvárou v tvár. Podobne, keď sa v našej apoštolskej misii objaví prekážky, môžeme to považovať za znamenie, že Boh zapisuje naše meno do neba. Tieto prekážky skôr či neskôr zmiznú, ale šťastie v raji nebude mať konca. „Vypime kalich bolesti až do

poslednej kvapky v tomto úbohom živote. Čo na tom záleží, že trpíme desať, dvadsať, päťdesiat rokov... keď potom príde nebo navždy, navždy... navždy? A najmä — radšej než pre naznačený dôvod *propter retributionem*, čo na tom, že trpíme, keď trpíme preto, aby sme potešovali Boha, nášho Pána, aby sme sa mu zapáčili, v duchu zadostučinenia, spojení s ním na kríži, jedným slovom: keď trpíme pre Lásku?“[6]. Panna Mária nám poskytne potrebnú pomoc, aby sme zostali pri jej Synovi a radovali sa, lebo naše mená budú zapísané v nebi.

[1] František, *Evangelii Gaudium*, bod 1.

[2] *Ibid.*, bod 8.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhnä*, bod 653.

[4] František, *Homília*, 7-VI-2018.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 996.

[6] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 182.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/domingo-c-to-14/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/domingo-c-to-14/)
(26.03.2026)